

BRATTHOLMEN KAPELL,*en nykommer etter krigen.**(Historisk tilbakeblikk v/ Gustav Simonsen)*

I året 1903, for 100 år siden, kom Hermann Thorvald Simonsen til Brattholmen. Han hadde da en tid drevet med fiskekjøp og handel i Rekvik, som ligger ytterst på østsiden av Porsangerfjorden, et sted som ligger åpent og ubeskyttet mot storhavet. Det var derfor en stor forandring å komme til et sted som Brattholmen hvor du finner en av de beste havner man kan tenke seg. Dette var egentlig før motorbåtenes tid, så det var heller ikke lagt til rette for slike fiskefartøy. Men en liten kai var det dog på stedet. I de første årene etter at Simonsen startet opp på Brattholmen under firma H. T Simonsen var det ikke noe anløp av rutebåter, og det var ingen postforbindelse. Nærmeste sted med slike tilbud var Lebesby, som ligger rundt tretti kilometer derfra. Simonsen skaffet seg derfor en 28 fots seilskøyte, og denne benyttet han til å frakte gods og post med. Det ble mange stric seilturer i stormfulle vintermåned. Dette var imidlertid problemer som ville måtte følge med ded å starte opp på et nytt sted, og som måtte løses etter hvert.

Kapellet og havnebygningene på Brattholmen.

Og så, bare ett år etter oppstart på Brattholmen, ble det etablert et poståpneri på stedet. Den 1. august 1904 ble Laxefjordbunden poståpneri opprettet på Brattholmen. Allerede samme år ble navnet i skrivemåte forandret til Laksefjordbunden poståpneri, og så igjen i oktober 1921 ble navnet forandret til Laksefjordbotn poståpneri, og slik ble det værende helt til poståpneriet ble nedlagt 1. januar 1973. De første år frem til 01.10.42 var poståpneriet underlagt Hammerfest postkontor og deretter var Honningsvåg overordnet postkontor. I en kort periode i første halvdel av 1945 var poståpneriet underlagt Vardø postkontor. Øst-Finnmark var jo en tid et «eget rike». En grunn for at poståpneriet ikke fikk navnet Brattholmen kan være at det nær Bergen finnes et poststed med navnet Brattholmen. Det finnes også en annen Brattholmen i Laksefjord utenfor Lebesby. At stedet ble å hete Laksefjordbotn er riktig også sett ut fra at Brattholmen virkelig er bunnen av Laksefjord siden det er Storfjord som fortsetter fra Brattholmen innover mot Kunes.

Det var den gang heller ikke noen kirkegård på stedet eller i omegnen der, så da spanskesyken begynte å herje i distriktet med mange døde ble det anlagt kirkegård på Brattholmen.

Det ble da også satt opp et klokketårn på kirkegården og skaffet en meget bra og klangfull klokke med inskripsjonen «Til fred til trøst går ut min røst», og den måtte ringe mange ganger i årene framover.

Tjue- og trettiårene ble travle år på Brattholmen. Det var noen rike år med fjorden full av fisk. Især ble det for silda de beste årene i denne perioden, og en mengde båter fra fjern og nær fylte opp havnen om kveldene, og der var hundrevis av folk på stedet i sesongene, både fiskere og fiskearbeidere som jobbet på fiskebruket. I disse «sildeårene» ble der saltet og krydret hundrevis av tønner med sild årlig som ble lagret på land og senere fraktet videre med lastebåter. Simonsen hadde i flere år prioritert kaibygging på stedet og hadde på denne tiden oppført en stor og prektig dampskipskai som kunne ta imot store lasteskip. Denne aktiviteten holdt seg faktisk frem til krigen kom (med alt den førte med seg). Ute på Brattholmen ved fyrlykten anla tyskerne et stort kanonbatteri med et par tre hundre soldater. Her som alle andre steder ble alt rasert, så i 1945 var det om å gjøre å komme i gang med gjenreisningen. Etter krigen var det eldste sønn, Hans Thorvald Simonsen, som ble å administrere handelsstedet Laksefjordbotn under firma Hans T. Simonsen, og det var mange ting man måtte få på plass. Blant annet var klokketårnet på kirkegården falt sammen,